

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 19.2.2014 r.
COM(2014) 98 final

2005/0214 (COD)

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**

na podstawie art. 294 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

dotyczący

**stanowiska Rady w pierwszym czytaniu
w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie
minimalnych wymogów służących zwiększeniu mobilności pracowników dzięki
łatwiejszemu nabywaniu i zachowywaniu dodatkowych uprawnień emerytalnych
2005/0214 (COD)**

**KOMUNIKAT KOMISJI
DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**

na podstawie art. 294 ust. 6 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej

dotyczący

**stanowiska Rady w pierwszym czytaniu
w sprawie przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie
minimalnych wymogów służących zwiększeniu mobilności pracowników dzięki
łatwieszemu nabywaniu i zachowywaniu dodatkowych uprawnień emerytalnych
2005/0214 (COD)**

1. KONTEKST

Data przekazania wniosku Parlamentowi Europejskiemu i Radzie 20 października 2005 r.
(dokument COM (2005) 507 final – 2005/0214 COD):

Data wydania opinii przez Europejski Komitet Ekonomiczno- 20 kwietnia 2006 r.
Społeczny:
(CESE 589/2006 fin)

Data uchwalenia stanowiska Parlamentu Europejskiego 20 czerwca 2007 r.
w pierwszym czytaniu:
(Sprawozdanie, OOMEN-RUIJTEN – 52007AP0269)

Data przekazania zmienionego wniosku: 9 października 2007 r.
(dokument COM(2007) 603 final – COD bez zmian):

Data przyjęcia stanowiska Rady: 17 lutego 2014 r.

2. PRZEDMIOT WNIOSKU KOMISJI

Oczekuje się, że – ze względu na starzenie się społeczeństwa oraz potrzebę zachowania stabilności finansów publicznych – pracownicze programy emerytalne będą musiały odegrać większą rolę w zapewnianiu adekwatnych dochodów na emeryturze.

W związku z powyższym należy zagwarantować, by zasady funkcjonowania tych programów nie stanowiły przeszkody dla swobodnego przemieszczania się pracowników w państwach członkowskich ani mobilności w ramach tego samego państwa członkowskiego, ograniczając możliwości pracowników mobilnych do gromadzenia i zachowania do chwili zakończenia ich życia zawodowego wystarczających uprawnień emerytalnych. Jeżeli powyższe cele nie zostaną osiągnięte, zmniejszy się elastyczność i skuteczność rynku pracy. Nawet jeżeli na decyzję jednostki o mobilności wpływ ma wiele czynników, możliwość utraty dodatkowych uprawnień emerytalnych może wpływać na indywidualne decyzje o zmianie pracy.

3. UWAGI DOTYCZĄCE STANOWISKA RADY

Stanowisko Rady różni się od wniosku Komisji w dwóch głównych kwestiach. Pierwsza

dotyczy zakresu dyrektywy, który Rada pragnie ograniczyć do mobilności transgranicznej. Zgodnie z wnioskiem Komisji wszyscy pracownicy zmieniający pracę powinni być objęci przepisami dyrektywy, niezależnie od tego, czy zmiana pracy następuje w ramach tego samego państwa czy za granicą. Zdecydowano się na ten krok głównie ze względów praktycznych, ponieważ nie było jasne, w jaki sposób w praktyce programy mogą stosować odmienne zasady do osób zmieniających pracę za granicą i osób pozostających w tym samym państwie. Rada twierdzi, że art. 46 TFUE nie może być zastosowany jako podstawa prawna dla ochrony osób, które zmieniają pracę w ramach tego samego państwa, i opracowała rozwiązanie pozwalające odróżnić mobilność transgraniczną od mobilności wewnętrznej, która pozostaje w gestii państw członkowskich. Komisja może przyjąć to stanowisko, wzywa jednak państwa członkowskie do stosowania norm określonych w dyrektywie także w odniesieniu do pracowników zmieniających pracę w ramach tego samego państwa. Większość państw członkowskich już wyraziła zamiar stosowania dyrektywy w sposób jednakowy względem wszystkich osób zmieniających pracę.

Druga ważna zmiana w stosunku do wniosku Komisji dotyczy warunków nabycia pracowniczych uprawnień emerytalnych. Zgodnie z wnioskiem Komisji nabycie pracowniczych uprawnień emerytalnych nie może wiązać się z okresem oczekiwania (przed przystąpieniem pracownika do systemu emerytalnego) powyżej jednego roku, a okres gromadzenia nieprzepadalnych uprawnień (okres uczestnictwa w programie, po którym prawa nie mogą podlegać przypadkowi z powodu wczesnego zakończenia stosunku pracy) nie może również być dłuższy niż jeden rok. Rada przyjęła stanowisko, że okresy oczekiwania i gromadzenia nieprzepadalnych uprawnień łącznie nie mogą być dłuższe niż trzy lata. Jednocześnie Rada opowiedziała się za bardziej korzystnymi zasadami dotyczącymi dopuszczalnego minimalnego wieku wymaganego do nabycia nieprzepadalnych uprawnień emerytalnych. Zamiast 25 lat, minimalny wiek nie powinien przekraczać 21 lat. Chociaż stanowisko Rady odbiega od wniosku Komisji jeśli chodzi o całkowitą długość okresu oczekiwania i gromadzenia nieprzepadalnych uprawnień, stanowi postęp w odniesieniu do kwestii minimalnego wieku. W związku z tym Komisja może przyjąć stanowisko Rady.

4. WNIOSEK

Komisja jest zatem zdania, że może zaakceptować stanowisko Rady, tak aby Parlament Europejski mógł przyjąć ostateczną wersję tekstu w drugim czytaniu przed końcem swojej kadencji.